

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/194/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7617213966
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7617213966.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slobodníka v právnej veci žalobcu R Collectors, s.r.o., Bratislava, Dvořákovo nábrežie 8A, IČO: 50 094 297, zastúpeného Advokátska kancelária RELEVANS s.r.o., Bratislava, Dvořákovo nábrežie 8A, IČO: 47 232 471, proti žalovanému I. L., Ž. XXX, o zaplatenie 5 699,20 € s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 8Csp/266/2017-71 z 15.3.2018 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

O d m i e t a odvolanie proti výroku I.
Z r u š u j e rozsudok vo výroku II. a III. a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej aj súd) rozsudkom rozhodol: I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 2 616,71 € s 5,05 % úrokom z omeškania ročne z uvedenej sumy od 14.10.2014 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá. III. Strany sporu nemajú nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozsudku, o. i., uviedol, čoho sa žalobca žalobou, doručenou mu 21.7.2017, domáhal, čím ju odôvodňoval, že sa oboznámil s listinnými dôkazmi a to Všeobecnými obchodnými podmienkami, Obchodnými podmienkami pre úver (ďalej len OP), sadzobníkom, zmluvou o úvere, výzvou na splatenie dlžnej časti úveru, výzvou s doručenkou, aktuálnym stavom úveru, zmluvou o postúpení pohľadávok, prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok, a zistil „následovne“: Právny predchodca žalobcu Poštová banka, a.s., Bratislava ako veriteľ uzatvorila so žalovaným ako dlžníkom 20.1.2014 Zmluvu o úvere č.XXXXXXXXXX, na základe ktorej predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver 4 200 €. Ďalej uviedol, aké základné údaje týkajúce sa tohto úveru sú uvedené v čl.3 Zmluvy, čo je uvedené v čl.5 bod 5.6 prvá veta, čl.6 bod 6.2 OP Poštovej banky, a.s., účinných od 10.6.2013, a čo zistil z výzvy na splatenie dlžnej časti úveru z 26.9.2014, z výzvy z 13.10.2014, ktorá bola žalovanému doručená 16.10.2014, a z prehľadu úhrad doručených žalobcom. Citujúc znenie § 52 O. z., platného ku dňu uzavretia zmluvy, § 53 ods.1-3, ods.5, § 517 ods.2 O. z., § 54 ods.1 O. z., platného ku dňu uzavretia zmluvy, § 1 ods.1,2, § 2 písm. a/, b/, § 9 ods.1,2, § 11 ods.1 zák.č.129/10 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, „platnom“ v čase uzavretia zmluvy, a § 3 vl.nar.č.87/95 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, ďalej uviedol: Zmluva uzatvorená medzi predchodcom žalobcu Poštovou bankou, a.s. ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa všeobecných ust. O. z. Z obsahu zmluvy je zrejme, že ide o formulovanú zmluvu pripravenú vopred predchodcom žalobcu, ktorý pri uzavretí zmluvy konal v rámci predmetu svojej činnosti. Žalovaný pri uzavretí zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej, resp. inej podnikateľskej činnosti, zmluvu uzatvoril ako fyzická osoba. Pre spotrebiteľské zmluvy je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ spravidla nemá možnosť tieto podmienky reálne ovplyvniť (ide spravidla o tzv. formulárové zmluvy), čo je zrejme aj v danej veci. Cituje znenie čl.1 bod 1.1 tretia veta OP Poštovej banky, a.s., účinných od 10.6.2013. V

tejto súvislosti uvádza, že právna úprava v O. z. s účinnosťou od 13.6.2014 podľa novely § 52 ods.2 O. z. vykonanej zák.č.102/14 Z. z. o ochrane spotrebiteľa stanovila jednoznačne, že všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa vždy prednostne použijú ust. O. z., aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Na zmluvné vzťahy uzatvárané spotrebiteľom, t.j. spotrebiteľské aj obchodné zmluvy, je potrebné použiť ust. O. z. a nie Obch. zák. Uvedené platí aj na daný prípad napriek tomu, že daný právny vzťah, ako aj nároky z neho vznikli pred 13.6.2014. V tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR 3MCdo/14/2014 z 21.4.2015, z ktorého vyplýva, že § 52 ods.2 O. z. treba použiť od jeho účinnosti aj na právne vzťahy založené pred dňom, kedy toto zákonné ust. nadobudlo účinnosť. Vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že právny predchodca žalobcu na základe Zmluvy o úvere č.XXXXXXXXXXX z 20.1.2014 poskytol žalovanému úver 4 200 €, ktorý sa žalovaný zaviazal uhradiť v 72 mesačných splátkach po 103,85 € (103,85 x 72 je 7 477,20 €). Preskúmal predmetnú zmluvu o úvere, či táto vyhovuje náležitosti, tak ako ich určuje zák. o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ ide o to, že zmluva neobsahuje náležitosti „zmysle“ § 9 ods.2 písm. k/ zák.č.129/10 Z. z. a to výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, zistil, že v zmluve je skutočne uvedená len výška splátky a priamo zo zmluvy nevyplýva aká časť splátky, resp. v akom poradí je splátka započítaná na úhradu istiny úveru, úroku a aká na poplatky. V tejto súvislosti je však dôležité rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len SD EÚ) C-42/15 účastníkov Home Credit Slovakia a.s. c/a Klára Birárová, v ktorom SD konštatuje, že čl.10 ods.1 a 2 smernice EP a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o Zmluvách o spotrebiteľskom úvere v spojení s čl.3 písm. m/ Smernice sa má vykladať tak, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky náležitosti čl.10 ods.2 Smernice musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči. Nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istinu po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ust. v spojení s čl.22 ods.1 tejto smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej úprave. V danom prípade zmluva o úvere obsahuje výšku mesačnej splátky, splatnosť jednotlivých splátok a počet mesačných splátok. Zmluva o úvere obsahuje odkaz na OP predchodcu žalobcu, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy a ktoré v čl.5 bod 5.6 obsahujú spôsob započítania platieb klienta voči pohľadávke banky. S odkazom na rozhodnutie SD EÚ vo veci C-42/15 z 9.11.2016 zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, t.j. náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods.2 zák.č.129/10 Z. z. nemusia byť obsiahnuté v samotnom texte tejto zmluvy, ale časť z nich môže byť uvedená aj v OP alebo sadzobníku, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Na základe uvedeného konštatuje, že z dôvodu absencie presnej špecifikácie rozčlenenia splátok úveru na splátky istiny úveru, úrokov z úveru a poplatkov nie je možné konštatovať, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Jedným z najdôležitejších údajov pre spotrebiteľa je však údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (ďalej len RPMN), pretože uvedený údaj zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť. RPMN je tak indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Vyjadruje celkovú úrokovú mieru úveru, pretože musí zohľadňovať nielen úrok úveru, ale aj ostatné poplatky súvisiace s úverom. Poplatky spojené s úverom môžu byť jednorazové, ktoré sa zvyčajne platia na začiatku zmluvného vzťahu, t.j. poplatok za poskytnutie úveru, administratívny poplatok a p. a pravidelné, ktoré sa platia spolu so splátkou úveru, napr. poplatok za poistenie, ak je poistenie nevyhnutnou súčasťou úveru. V zmluve o úvere č.XXXXXXXXXXX z 20.1.2014 je uvedená RPMN 19,35 %. Je zrejmé, a to aj z vyjadrenia žalobcu, že do výpočtu RPMN v danom prípade neboli zahrnuté splátky poistného. Výška mesačnej splátky je totiž v zmluve uvedená v sume 103,85 €, pričom len splátka úveru (aj podľa vyjadrenia žalobcu) je 99 € a teda poplatok za poistenie úveru je 4,85 € mesačne. Tento poplatok mal byť uhrádzaný žalovaným počas celej doby trvania úverového vzťahu. Celkovo na poistnom by teda žalovaný uhradil 349,20 € (4,85 € x 72 mesiacov). Táto suma do výpočtu RPMN zahrnutá nebola. Zistil, že platenie poistného sa stalo nevyhnutnou súčasťou úveru potom, čo došlo medzi predchodcom žalobcu a žalovaným k dohode o poistení úveru (bod 10 zmluvy). Vzhľadom „k tomu“ poistné malo byť zahrnuté do výpočtu RPMN. Splátky poistného neboli zahrnuté ani do celkovej výšky nákladov uvedenej v zmluve. Tieto podľa zmluvy sú 2 850,93 €. Celkovo za úver by teda žalovaný ako spotrebiteľ mal uhradiť 7 128 €. Prepočtom výšky mesačnej splátky uvedenej v zmluve vo výške 103,85 € počtom splátok 72 však je zrejmé, že žalovaný za úver vrátane poistného uhradí až 7 477,20 €, čo má vplyv na výšku celkových nákladov žalovaného. Z uvedených dôvodov má za to, že RPMN a výška celkových nákladov uvedených v zmluve o úvere, sú uvedené nesprávne, v neprospech žalovaného ako spotrebiteľa. Keďže tieto údaje nie sú v zmluve uvedené správne konštatuje, že v zmluve

absentujú náležitosti úverovej zmluvy podľa § 9 ods.2 písm. g/ a j/ zák.č.129/10 Z. z. Preto podľa § 11 ods.1 písm. b/ a d/ zák.č.129/10 Z. z. platí, že žalovanému poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov. Žalovanému bol predchodcom žalobcu poskytnutý úver 4 200 €. Žalovaný doposiaľ uhradil na splatenie úveru 1 583,29 €, rozdiel tak predstavuje 2 616,71 €, ktorú by mal žalovaný z poskytnutého úveru ešte uhradiť. Žalobcovi nie je možné priznať nárok na kapitalizovaný úrok z omeškania, keďže bol vyčíslený z vyšších súm než na aké má nárok. Priznal mu nárok na úrok z omeškania od 14.10.2014, t.j. odo dňa nasledujúceho po splatnosti úveru, podľa cit. ust. K uvedenému dňu bola sadzba ECB 0,05 %, ktorá po zvýšení o 5 „percentuálnych“ predstavuje 5,05 % ročný úrok z omeškania. Vo zvyšnej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods.2 a § 261 ods.1,2 CSP (ich znenie cituje). Žalobca sa žalobou domáhal celkove zaplata 5 699,20 €. Jeho žalobe vyhovel čo do sumy 2 616,71 €, ktorá predstavuje 45,91 % žalovanej sumy. Neúspech mal čo do zaplata 3 082,49 € (5 699,20 € - 2 616,71 €), ktorá predstavuje 54,09 % žalovanej sumy. S poukazom na čiastočnú úspešnosť a neúspešnosť strán sporu v konaní im nárok na náhradu trov konania nepriznal.

3. Žalobca podal len voči „citovaného rozsudku“ v zákonnej lehote ODVOLANIE z dôvodu, že Súd • na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam [odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP], • vec nesprávne právne posúdil [odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP]. • konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. d) CSP]. V nasledujúcich častiach Odvolania uvedené odvolacie dôvody podrobne špecifikuje. 1) Nesprávna RPMN a výška celkových nákladov. Podľa názoru súdu úver poskytnutý na základe Zmluvy o úvere je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, a to z dôvodu: a) Údajne zle uvedenej RPMN banky b) Údajne zle uvedenej sumy nákladov spojených s úverom. Súd pri výpočte RPMN „pravdepodobne“ vychádzal z internetovej kalkulačky portálu sme.sk. Nie len, že výpočet na základe internetových kalkulačiek je len informatívny a nemožno ho považovať za relevantný pre súdne konanie (nakoľko prostredníctvom rôznych internetových kalkulačiek dospejete k rôznym výškam RPMN pri rovnakých údajoch), no súčasne sa odvoláva na rozsudok Okresného súdu Revúca 8C/304/2015 zo 16.9.2016, z ktorého cituje. Zmluva o úvere bola uzatvorená na základe právnej úpravy odlišnej, než súčasná právna úprava, nakoľko s účinnosťou od 1.1.2016 došlo k zmenám v celkovej sume nákladov. Tieto skutočnosti súd nezohľadnil a aplikujúc nezáväzný informatívny výpočet kalkulačky „obsaujúcej“ údaje platné v súčasnosti a nie v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere spôsobil právne pochybenie. Trvá tak na závere, že Zmluva o úvere vyjadrovala správne údaj o RPMN banky. Trvá i na tom, že výška celkových nákladov spojených s úverom bola v zmluve o úvere vyjadrená správne. Interný výpočtový systém banky umožňoval v čase uzatvorenia Zmluvy o úvere výpočet jednotlivých splátok anuity len v celých hodnotách bez desatinného čísla. Preto sa mohlo stať, že výška poslednej splátky bola v nulovej výške, resp. v nižšej, než výška ostatných splátok. Preplatok takto vzniknutý sa spotrebiteľovi vráti na základe 5.4 Všeobecných obchodných podmienok. Súd nesprávne zhodnotil aj povinnosť platiť poisťenie započítavajúc ju do sumy mesačnej splátky. Cituje znenie § 2 písm. g) zák.č.129/10 Z. z., platného a účinného do 31.3.2015. Z gramatického výkladu predmetného ust. zák. vyplýva, že poisťenie je potrebné započítať do celkových nákladov len v tom prípade, pokiaľ jeho uzatvorenie bolo podmienkou na uzatvorenie zmluvy o úvere. Súd sa nesprávne domnieva, že ak spotrebiteľ musí platiť poisťenie, o ktoré žiadal dobrovoľne a ktoré nebolo podmienkou uzatvorenia zmluvy o úvere, automaticky sa daná suma započítava do výšky celkových nákladov. Takýto výklad súdu odporuje § 2 písm. g) zák.č.129/10 Z. z., platného a účinného v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Nepodmienenosť uzatvorenia zmluvy, resp. zmluvy za daných podmienok povinnosťou platiť poisťenie vyplýva, napr. z bodu 7.1 Obchodných podmienok, podľa ktorého ak Dlžník v Návrhu požiadava o Poisťenie, splnía požiadavky podľa bodu 7.3 OP a Banka prijme Návrh, dôjde k uzatvoreniu Poisťenia. Taktiež si dovoľuje poznamenať, že od žalovaného nežiadal viac, ako prináleží na sumy uvedené v Zmluve o úvere. Aj z daného dôvodu má za to, že údaje uvedené v Zmluve o úvere sú uvedené správne a súd pri rozhodovaní po právnej i skutkovej stránke pochybil. 2) Záver. Vzhľadom na uvedené odôvodnenie tohto odvolania žiada podľa § 389 CSP: Zrušiť prvostupňové rozhodnutie a vrátiť vec na nové prejednanie súdu prvej inštancie alebo podľa § 388 CSP zmeniť prvostupňové rozhodnutie tak, že jeho žalobe sa v plnom rozsahu vyhovie a zaviazá sa žalovaný na náhradu trov aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Podľa § 386 písm. b) CSP odvolací súd odmietne odvolanie, ak bolo podané neoprávnenou osobou.

5. Osobou oprávnenou podať odvolanie je v prvom rade strana sporu, ktorej bola spôsobená ujma tým, že bolo rozhodnuté v jej neprospech.

6. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP, odmietol, podľa § 386 písm. b) CSP, odvolanie proti rozsudku vo výroku I. a čo sa týka výrokov II. a III. rozsudku zistil, že

neboli splnené podmienky na potvrdenie rozsudku (§ 387 ods.1 CSP), ani na jeho zmenu (§ 388 CSP), lebo rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 365 ods.1 písm. h) CSP], preto rozsudok, podľa § 389 ods.1 písm. c) CSP, zrušil a vec vrátil, podľa § 391 ods.1 CSP, súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie.

7. Výrokom I. napadnutého rozsudku, ktorým bolo žalobe sčasti vyhovené, sa žalobcovi nespôsobilá žiadna ujma, lebo bolo rozhodnuté v jeho prospech, preto muselo byť jeho odvolanie proti uvedenému výroku odmietnuté ako podané neoprávnenou osobou.

8. Podľa ustálenej súdnej praxe inými vadami, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci [§ 365 ods.1 písm. d) CSP] sú všetky vady prejavujúce sa v chybnom postupe súdu pri dokazovaní, v nesprávnom posudzovaní procesných otázok, ktoré neboli predmetom samostatného rozhodovania, v chybnom poučovaní strán sporu a v ďalších nedostatkoch v jeho činnosti, ku ktorým došlo v priebehu konania alebo v súvislosti s rozhodovaním, pričom spôsobilým odvolacím dôvodom nie sú bez ďalšieho, ale len vtedy, ak sú dôsledkom takého porušovania predpisov procesného práva, ktoré mohlo mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

9. Žalobcom v odvolaní uvedené skutočnosti neumožňujú záver, žeby konanie na súde prvej inštancie bolo takou inou vadou postihnuté.

10. Odvolací dôvod § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods.1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a p. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

11. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci [§ 365 ods.2 písm. h) CSP] je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamena iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

12. Na základe skutočností uvedených v odvolaní bol urobený záver, že obidva žalobcom uplatnené odvolacie dôvody sú dané.

13. Súd, pokiaľ zamietol žalobu v prevyšujúcej časti nevyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu, čo je zrejme zo skutočností uvedených v odvolaní, ktoré odvolací súd považuje v celom rozsahu za opodstatnené.

14. Ak sa súd dopustil omylu v právnom posúdení pre chybné použitie právnej normy alebo pre jej chybnú interpretáciu a z tohto dôvodu súčasne nedostatočne zistil skutkový stav, nespĺnil tým ústavnú a zákonnú povinnosť garantovať obsah základného práva na súdnu ochranu a nie je povinnosťou odvolacieho súdu takýto komplexne chybný postup naprávať.

15. Súd bude v ďalšom konaní povinný (§ 391 ods.3 CSP) podrobne sa vysporiadať so všetkými skutočnosťami uvedenými žalobcom počas konania a v odvolaní a vo veci opätovne rozhodnúť.

16. O trovách tohto odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 237 ods.1 CSP).

17. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti uzneseniu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.
V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.